

Rolnummer 617
Arrest nr. 47/94 van 16 juni 1994

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Eupen bij vonnis van 25 november 1993 in zake de procureur des Konings tegen J.-M. Fallentheyn.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters H. Boel, P. Martens, Y. de Wasseige, G. De Baets en E. Cerexhe, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 25 november 1993 in zake de procureur des Konings te Eupen tegen J.-M. Fallentheyne heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg te Eupen, tweede kamer, zitting houdende in hoger beroep, de volgende prejudiciële vraag gesteld : « Worden de artikelen 6 en *Bis* van de Grondwet geschonden door artikel 627, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek, vervangen door artikel 57 van de wet van 6 augustus 1993, en door de artikelen 9 en 35 van de wet van 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke, het laatstgenoemde artikel vervangen door artikel 59 van de wet van 6 augustus 1993, in zoverre :

- de zieken bedoeld in de wet van 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke in geval van een door de procureur des Konings gelaste, dringende opnemingsonderzoek onder de bevoegdheid van een andere vrederechter worden geplaatst dan die van hun woon- of verblijfplaats, in tegenstelling tot de personen van wie de opnemingsonderzoek door een andere persoon wordt gevorderd;

- de aanwijzing van de bevoegde vrederechter die uitspraak moet doen over de opnemingsonderzoek van een persoon ter observatie, uitsluitend afhankelijk kan zijn van de keuze van de procureur des Konings;

- de personen die in het gerechtelijk arrondissement Eupen getroffen worden door een opnemingsonderzoek door tussenkomst van de procureur des Konings, het nadeel van een gerechtelijke procedure in een andere taal dan de hunne moeten ondergaan, in tegenstelling tot de inwoners van andere gerechtelijke arrondissementen ? »

Volgens de Ministerraad moet het tweede deel van de vraag als volgt in het Frans worden vertaald :

« - la désignation du juge de paix compétent appelé à statuer sur l'admission d'une personne en observation peut être subordonnée exclusivement au choix du procureur du Roi. »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Op 8 oktober 1993 gelastte de procureur des Konings te Eupen, gezien de urgentie en op basis van artikel 9 van de wet van 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke, de opneming ter observatie van J.-M. Fallentheyne in een psychiatrische instelling te Hendrik-Kapelle, gemeente Welkenraedt, zijnde in het gerechtelijk kanton Limburg.

Op dezelfde dag diende de procureur des Konings bij de vrederechter te Eupen, plaats van verblijf van de zieke, een verzoekschrift in tot bevestiging van die opneming ter observatie op basis van de artikelen 5 en 9 van de wet van 26 juni 1990.

Bij een vonnis van 20 oktober 1993 willigde de vrederechter dat verzoek in en gelastte de opneming ter observatie van die persoon in die kliniek te Hendrik-Kapelle. Hetzelfde vonnis verwerpt de exceptie van territoriale onbevoegdheid tegen die rechter.

Op 29 oktober 1993 stelde de procureur des Konings hoger beroep in tegen dat vonnis en voerde de territoriale onbevoegdheid aan van de vrederechter te Eupen, rechter van de verblijfplaats van de zieke, ten voordele van de bevoegdheid van de rechter van de plaats waar de zieke naartoe werd gebracht.

Bij een vonnis van 25 november 1993 stelde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Eupen dat de artikelen 57 tot 59 van de wet van 6 augustus 1993 houdende sociale en diverse bepalingen de territoriale bevoegdheid van de vrederechter ter zake hadden gewijzigd en die, zodra de zieke verzorgd of geplaatst wordt, hadden toegewezen aan de rechter van de plaats waar de zieke is opgenomen.

In hetzelfde vonnis wordt vastgesteld dat, wanneer de zieke ter observatie is opgenomen op basis van een beslissing van de procureur des Konings in verband met de urgentie, de keuze van de instelling door het openbaar ministerie bepalend is voor de bevoegdheid van de rechter, terwijl in het geval dat de zieke nog niet is opgenomen, de vrederechter van de gewone verblijfplaats bevoegd is. Bijgevolg kan in het eerste geval de zieke worden opgenomen in een plaats die ver verwijderd is van zijn gewone omgeving en onder de bevoegdheid worden geplaatst van de vrederechter van een ander kanton of van een andere instelling. Bovendien leidt, aangezien er feitelijk geen psychiatrische instelling in het kanton en het arrondissement Eupen bestaat, die regeling van de territoriale bevoegdheid noodzakelijk ertoe dat de zieken die er verblijven onder de bevoegdheid worden gebracht van een vredegerecht waar, volgens de taalwetgeving, de procedure niet in het Duits wordt gevoerd.

Op grond van die overwegingen stelde de rechtbank de drie vragen die in I zijn weergegeven.

III. De rechtspleging voor het Hof

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 1 december 1993 ter griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen aanleiding was om de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet toe te passen.

Bij beslissing van 21 december 1993 is rechter E. Cerexhe aangewezen om de zetel aan te vullen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft het Hof beslist dat het onderzoek van de zaak in het Frans wordt gevoerd.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 11 januari 1994 ter post aangetekende brieven, die op 12 januari 1994 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 14 januari 1994.

De Ministerraad, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, wiens kabinet gevestigd is te 1000 Brussel, Wetstraat 16, heeft een memorie ingediend bij op 28 februari 1994 ter post aangetekende brief.

Er is geen andere memorie ingediend.

Bij beschikking van 30 maart 1994 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting vastgesteld op 26 april 1994.

Van die beschikking is aan de Ministerraad kennisgegeven, en de Ministerraad en zijn advocaten zijn van de datum van de terechtzitting op de hoogte gebracht bij op 30 maart 1994 ter post aangetekende brieven, die op 31 maart, 1 en 6 april 1994 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Op de terechtzitting van 26 april 1994 :

- is verschenen :

. Mr. M. Hissel, advocaat bij de balie te Eupen, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters P. Martens en G. De Baets verslag uitgebracht;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1.1. De Ministerraad stelt dat de wet van 6 augustus 1993, die de territoriale bevoegdheid van de vrederechter die ermee belast is uitspraak te doen over de krachtens de wet van 26 juni 1990 ingestelde vorderingen, heeft gewijzigd, volgde op controverses over de interpretatie van het begrip verblijfplaats in het geval dat de zieke door het openbaar ministerie reeds in een instelling is geplaatst. De wetgever opteerde voor de principiële bevoegdheid van de rechter van de plaats van die instelling.

De categorieën die verschillend worden behandeld zijn niet de personen die door het openbaar ministerie zijn geplaatst, die onder de bevoegdheid van de rechter van de plaats van de instelling vallen, en die van wie de opnemering wordt gevraagd op verzoek van een belanghebbende derde, die onder de bevoegdheid van de rechter van hun woon- of verblijfplaats staan; die categorieën zijn, enerzijds, de personen die in een instelling verblijven na plaatsing door de procureur des Konings of na een vrijwillige beslissing hunnerzijds, en, anderzijds, die welke niet in een dergelijke instelling verblijven. In het eerste geval is de vrederechter bevoegd van het kanton waar de zieke wordt verzorgd of is geplaatst; in het tweede geval de rechter van het kanton waar de zieke zich bevindt.

A.1.2. In hoofdorde stelt de Ministerraad dat er geen verschil in behandeling is, maar dat twee bevoegdheidscriteria zijn vastgesteld die aangepast zijn aan verschillende feitelijke situaties. Krachtens artikel 35 van de wet van 26 juni 1990 geldt dat vanaf de opnemering ter observatie voor iedereen de rechter van de plaats van de instelling bevoegd wordt.

A.1.3. Subsidiair verantwoordt de Ministerraad de bevoegdheid van de rechter van de plaats van de instelling door de doelstelling dat « de specialisatie van de vrederechter wordt verzekerd » en « dat aan de vereiste van een continue relatie tussen de zieke en zijn rechter wordt voldaan ». Accessoir maakt die oplossing

een einde aan de praktische problemen in verband met dienstreizen van de rechter van de verblijf- of de woonplaats van de zieke naar instellingen in andere kantons.

De omstandigheid dat de zieke hiermee eventueel aan de bevoegdheid van de rechter van zijn verblijfplaats of woonplaats kan worden onttrokken, doet aan dat stelsel niets af vermits de zieke meer waarborgen zal krijgen bij een rechter die gespecialiseerd is in medische dossiers.

Het eerste deel van de vraag moet dus ontkennend worden beantwoord.

A.2.1. Het tweede deel van de vraag zou (in het Frans) als volgt moeten worden vertaald : « - la désignation du juge de paix compétent appelé à statuer sur l'admission d'une personne en observation peut être subordonnée exclusivement au choix du procureur du Roi. »

A.2.2. Indien dat deel van de vraag het onderscheid beoogt tussen de personen die geplaatst zijn door de procureur des Konings en die wier opname gevraagd wordt door een belanghebbende derde, waarbij alleen de eerstgenoemden onder de territoriale bevoegdheid van de rechter van een ander kanton kunnen ressorteren, valt het samen met het eerste deel.

A.2.3. Dat tweede deel van de vraag kan ook aldus geïnterpreteerd worden dat het een ongelijke behandeling beoogt van personen van eenzelfde categorie, die welke geplaatst worden door het openbaar ministerie als gevolg van de gedifferentieerde uitoefening door het openbaar ministerie van zijn discretionaire bevoegdheid ten aanzien van de keuze van de instelling.

Al die personen zullen onder de bevoegdheid vallen van de vrederechter van het kanton waar de zieke wordt verzorgd. Het feit dat sommigen van hen onder de bevoegdheid van een andere rechter dan die van het kanton van hun verblijfplaats of hun woonplaats zullen worden gebracht, is inherent aan de doelstelling van bescherming van de zieke door de voorkeur die wordt gegeven aan een gespecialiseerde rechter.

Op het tweede deel van de vraag moet ontkennend worden geantwoord.

A.3.1. Wat het derde deel van de vraag betreft, betoogt de Ministerraad dat het betwiste stelsel geen verschil in behandeling in het leven roept vermits voor alle personen die door de procureur des Konings geplaatst zijn, de territoriale bevoegdheid van de vrederechter bepaald wordt door de plaatsing.

De inwerkingstelling van die bevoegdheidsregeling kan voor de inwoners van het arrondissement Eupen, net zoals voor de anderen, tot gevolg hebben dat zij onder de bevoegdheid komen te staan van de rechter van een ander kanton, van een andere instelling of van een ander taalgebied. De veelheid van de territoriale bevoegdheidscriteria leidt er vaak toe dat rechtzoekenden voor rechtscolleges worden gebracht waarvan de proceduretaal niet hun taal is.

A.3.2. De inwoners van het arrondissement Eupen zullen, net zoals een inwoner van een ander arrondissement, zich kunnen beroepen op de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, met name artikel 30 krachtens hetwelk de partijen zich in hun taal mogen uitdrukken en de rechter een beroep mag doen op de medewerking van een vertaler.

A.3.3. Het feit dat, omdat er in het arrondissement Eupen geen adequate instelling is, de inwoners noodgedwongen onder de bevoegdheid zullen worden geplaatst van een rechter van wie de proceduretaal niet het Duits is, is niet toe te schrijven aan de wet zelf, maar is het gevolg van een sociale en administratieve organisatie waarmee de wetgever niets te maken heeft.

De in het geding zijnde bepalingen houden dan ook geen schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Ten aanzien van het onderwerp van de prejudiciële vraag

B.1.1. Luidens artikel 5 van de wet van 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke wordt over de opneming ter observatie van de betrokkenen beslist door de vrederechter op verzoek van elke belanghebbende. De procedure voor de vrederechter wordt geregeld bij de artikelen 7 en 8 van de wet; artikel 7, § 2, voorziet met name in een bezoek van de rechter aan de zieke.

In spoedeisende gevallen kan de procureur des Konings van de plaats waar de zieke zich bevindt beslissen tot de opneming ter observatie van de zieke in de psychiatrische dienst die hij aanwijst. De voorwaarden van de aanhangigmaking en de uitoefening van die bevoegdheid door het openbaar ministerie zijn vastgesteld in artikel 9 van de wet. Binnen 24 uur na zijn beslissing geeft de procureur des Konings aan de vrederechter kennis van het verzoekschrift bedoeld in artikel 5, dat behandeld wordt conform de artikelen 7 en 8 van de wet.

B.1.2. Vóór de wet van 6 augustus 1993 was de vrederechter bevoegd van de verblijfplaats van de persoon van wie de opneming ter observatie was gevraagd, of bij gebreke daarvan die van de woonplaats van die persoon of, bij gebreke daarvan nog die van de plaats waar de persoon zich bevond.

B.1.3. Artikel 57 van de wet van 6 augustus 1993 houdende sociale en diverse bepalingen vervangt artikel 627, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek door de volgende tekst :

« Tot kennisneming van de vordering is alleen bevoegd :

[...]

6° wanneer het gaat om vorderingen ingesteld krachtens de wet van 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke, de rechter van de plaats waar de zieke wordt verzorgd of geplaatst is, of bij gebreke daarvan, de rechter van de plaats waar de zieke zich bevindt. »

Volgens de memorie van toelichting stelt die bepaling de bevoegdheid van de vrederechter vast door voorrang te geven aan de rechter van de plaats van de instelling waar de zieke zich bevindt (*Gedr. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 1040/1, p. 23). In de memorie van toelichting luidt het verder : « En aangezien dit artikel voldoende de territoriale bevoegdheid van de vrederechter

bepaalt, is het overbodig dat andere bepalingen van de wet van 26 juni 1990 deze bevoegdheidsregels zouden herhalen » (*ibid.*, p. 24). In die zin worden de artikelen 5 en 35 van die wet gewijzigd bij de wet van 6 augustus 1993. Artikel 9 betreffende de procedure in spoedeisende gevallen wordt evenwel niet gewijzigd en bevat nog formeel de vorige territoriale bevoegdheidstoewijzing. In het vonnis waarin de prejudiciële vraag is gesteld, is overwogen dat, ondanks het feit dat artikel 9 ongewijzigd bleef, « uit de bewoordingen en de parlementaire voorbereiding van de wet moet worden afgeleid dat zodra de zieke wordt verzorgd of geplaatst is, enkel nog de voormelde bevoegdheid bestaat van de vrederechter die bevoegd is voor de plaats waar de zieke is opgenomen (zie verslag van de Senaatscommissie, nr. 804/8 [1992-1993], inzonderheid p. 8) ».

B.1.4. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en *6bis*) van het beginsel van de bevoegdheidstoewijzing aan de vrederechter van het kanton waar de zieke wordt verzorgd of is geplaatst, om kennis te nemen van vorderingen die worden ingesteld krachtens de wet van 26 juni 1990.

Ten aanzien van het eerste deel van de prejudiciële vraag

B.2.1. Volgens het eerste deel van de prejudiciële vraag bestaat er een verschil in behandeling tussen de zieken die in spoedeisende gevallen ter observatie zijn opgenomen krachtens een beslissing van de procureur des Konings, en onder de bevoegdheid van een andere vrederechter dan die van hun woonplaats of hun verblijfplaats worden geplaatst, en de zieken van wie de opnemering wordt gevraagd door een andere persoon.

B.2.2. De maatregelen die genomen worden met toepassing van de wet van 26 juni 1990 moeten uitzonderlijk zijn. Artikel 2 van die wet bepaalt : « De beschermingsmaatregelen mogen, bij gebreke van enige andere geschikte behandeling, alleen getroffen worden ten aanzien van een geesteszieke indien zijn toestand zulks vereist, hetzij omdat hij zijn gezondheid en zijn veiligheid ernstig in gevaar brengt, hetzij omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor andermans leven of integriteit. » De door die wet vastgestelde maatregelen die de individuele vrijheid beperken, zijn onder de bevoegdheid van de vrederechter gebracht. De territoriale bevoegdheid van die rechter kan niet op een discriminerende wijze worden vastgesteld.

B.2.3. Met het aannemen van de artikelen 57 tot 59 van de wet van 6 augustus 1993

verantwoordde de wetgever de toewijzing van de bevoegdheid aan de rechter van de plaats waar de zieke wordt verzorgd of is geplaatst, in plaats van de rechter van de plaats waar de zieke zich bevindt, door de noodzaak dat de continuïteit van de band tussen de zieke en de bevoegde magistraat wordt verzekerd, door de noodzaak dat de zieke onder de bevoegdheid van «gespecialiseerde» magistraten staat, meer accessoir, door de moeilijkheid bij de interpretatie van het begrip verblijfplaats en, nog meer accessoir, door de wens dat de rechter al te lange dienstreizen worden bespaard (Memorie van toelichting, *Gedr. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 1040/1, pp. 23 en 24; verslag aan de Kamer, *ibid.*, nr. 1040/7, p. 2; verslag aan de Senaat, *Gedr. St.*, 1992-1993, nr. 804/8, pp. 7 tot 10). De wetgever steunde die bevoegdheidsregeling op de vaststelling dat in feite « in de meeste gevallen (...) de eerste tussenkomst van de vrederechter zich voor(doet) wanneer de procureur des Konings reeds een maatregel van plaatsing in een instelling heeft bevolen » (Memorie van toelichting, *l.c.*, p. 23).

Met het aannemen van de wet van 26 juni 1990 heeft de wetgever de vrederechter een belangrijke rol toevertrouwd in de diverse etappes van de procedure van de behandeling in een ziekenhuis met betrekking tot de opnemings- en observatie, het verder verblijf, de nazorg, de overbrenging naar een andere dienst, het einde van het verblijf of de herziening. De vrederechter treedt ook op wanneer de zieke in een gezin wordt verpleegd. De wetgever kon er legitiem van uitgaan dat het belang van de zieke beter was gediend door die rol in de meeste in de praktijk voorkomende gevallen, dat wil zeggen de gevallen waarin de zieken reeds verzorgd worden of geplaatst zijn, aan een enkele rechter toe te vertrouwen in het verloop van de behandeling. Die doelstelling sluit aan bij de doelstelling om de zaken die steunen op de wet van 26 juni 1990 aan rechters toe te vertrouwen die vanuit de praktijk bekend zijn met feitelijke en rechtsvragen in verband met geestesziekte.

B.2.4. De criteria van het onderscheid dat door de in het geding zijnde wetsbepalingen wordt gemaakt, worden dus verantwoord door de doelstelling dat de rechterlijke bescherming van de zieken beter wordt verzekerd.

Op het eerste deel van de vraag wordt ontkennend geantwoord.

Ten aanzien van het tweede deel van de prejudiciële vraag

B.3.1. In het tweede deel van de prejudiciële vraag wordt de bestaanbaarheid opgeworpen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en *bis*) van het stelsel van toewijzing van territoriale bevoegdheid aan de vrederechter die geadieerd is door de procureur des Konings krachtens artikel 9 van de wet van 26 juni 1990, uit welk artikel voortvloeit dat de keuze van de psychiatrische dienst, die wordt gemaakt door het openbaar ministerie voordat het zich tot de rechter wendt, bepalend is voor het kanton waarvan de vrederechter bevoegd zal zijn.

B.3.2. De in het geding zijnde wetsbepalingen roepen op zich geen verschil in behandeling in het leven.

Het komt het Hof niet toe te beoordelen of, bij de inwerkingstelling van een wet, de in die wet aangewezen overheid van haar bevoegdheid gebruik zal maken op een wijze die in overeenstemming is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en *bis*).

Op het tweede deel van de vraag moet ontkennend worden geantwoord.

Ten aanzien van het derde deel van de prejudiciële vraag

B.4.1. Het derde deel van de prejudiciële vraag betreft de bijzondere situatie van de personen die woonachtig zijn of verblijf houden in het gerechtelijk arrondissement Eupen, waarin de taal van de rechtspleging voor de rechtscolleges het Duits is. Aangezien in dat arrondissement geen psychiatrische dienst bestaat waar die personen terecht kunnen op basis van de wet van 26 juni 1990, althans niet voor problemen van het soort waarop de onderhavige zaak betrekking heeft, worden die personen noodgedwongen in diensten geplaatst die gelegen zijn in kantons waar de wetgeving op het gebruik der talen in gerechtszaken voorschrijft dat de procedure in een andere taal dan het Duits wordt gevoerd.

B.4.2. *In abstracto* regelen de in het geding zijnde wetsbepalingen op identieke wijze de territoriale bevoegdheid van de rechters die geadieerd worden op basis van de wet van 26 juni 1990 door bij voorrang de rechter aan te wijzen van de plaats waar de zieke wordt verzorgd of is geplaatst. Toegepast op de concrete situatie van de personen die woonachtig zijn of verblijf houden

in het gerechtelijk arrondissement Eupen, kan die bevoegdheidsregeling aanleiding geven tot een verschillende behandeling van die personen en die welke woonachtig zijn of verblijf houden in een ander arrondissement, welke laatstgenoemden in de meeste gevallen worden opgenomen in diensten die in arrondissementen liggen met een taalregeling in gerechtszaken die identiek is met die welke geldt voor de rechtscolleges van het arrondissement van hun woonplaats of hun verblijfplaats.

B.4.3. Het verschil in situatie vloeit niet voort uit de wet maar uit een feitelijke toestand, namelijk het ontbreken van een adequate psychiatrische dienst in een bepaald gerechtelijk arrondissement.

De wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken biedt evenwel aan de betrokkenen de waarborgen die nuttig zijn in verband met de uitoefening van hun rechten, inzonderheid de artikelen 8 en 30 ten aanzien van het geval waarop onderhavige zaak betrekking heeft.

De maatregelen voorgeschreven in de artikelen 57 tot 59 van de wet van 6 augustus 1993 kunnen dus niet discriminerend worden geacht, noch wat hun beginsel, noch wat hun gevolgen betreft.

Het derde deel van de vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Binnen de door de prejudiciële vraag afgebakende grenzen schenden artikel 627, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek, zoals het is vervangen door artikel 57 van de wet van 6 augustus 1993, en de artikelen 9 en 35 van de wet van 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke, laatstgenoemd artikel zoals het is vervangen door artikel 59 van de wet van 6 augustus 1993, niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en *6bis*).

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 16 juni 1994.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

M. Melchior